

ԴՈՒՐՍԸ Կ'ԱՆՁՐԵԻՔԷ

‘Իուրսը կ’անձրեւէ... տրտում է հոգիս...
 Լուսամուտիս քով կանգնած լըռելեայն
 Խաղաղ կը դիտեմ անձրեւը թախծիս,
 Մինչ հոգույս խորքէն մութ ձայներ կու գան....:

Բիւրահոս անձրեւն տափղի նըման
 Երկինքէն ձգուած... ու ձեռք մը անրիծ
 Մատներով բարակ, արքայանըման,
 Կը զարնէ կեանքիս կտորը յուզիչ....:

Օ՛ր բընութեան դու անհուն պաշտամունք,
 Զիչ մ’ալ անձրեւէ հոգույս մէջ ակունդ,
 Եւ իմ ձեռքով, ես, տափղիդ վըրան
 Թող զարնեմ կեանքի թախիծը համայն....:

ԲԱԳՐԱՏՈՒՆԻ

«ՁՈՆԱԲԵՐՈՒԹԻՒՆ»

Ձօն Սբ. Յակոբեանց Միաբանութեան

Արեւը երբ պատմուճանուած իր ոսկեթոյր ամպերով,
 ‘Իեռ ճառագում էր հըրափայլ իր երագները վառման,
 Ու դրանցից շողարձակուող ոսկերզմայլ տեսիլքով
 Աբրահամն էր լուռ ընթանում դէպի սիրտը Աստուծոյ:

Չարատարած խոկումներ, ապաշաւանք եւ սոսկում
 Ալեքախուող ու մրկուած իր հոգում...
 Որդեսպան... սոսկ մարդկային զաղափարն էր փոթորկում
 Երկնքի հետ կնքած ուխտի զառամեալ վիշտը սրտում
 Ընթանում էր հաւատալով արդար դատին Աստուծոյ:

Ու հասնելով բարձունքներին աստուածային յայտնութեան
 Ծնկեց համակ նոփրումով, խոնարհութեամբ որպէս արի պարտապան:
 Աստծոյ անլուր կարեկցանքի եւ տխրութեան յանդիման
 Անխռով զգաց պատրանքը իր հայրութեան: